

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

navrhovatele: **K. S.**

za účasti:

- 1) **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice
- 2) **M. M.**
- 3) **H. Š.**
- 4) **J. H.**
- 5) **O. K.**
- 6) **M. K.**
- 7) **J. S.**
- 8) **L. V.**
- 9) **A. K.**
- 10) **M. K.**
- 11) **P. Š.**
- 12) **P. Č.**
- 13) **M. S.**
- 14) **R. L.**
- 15) **P. Š.**
- 16) **D. Š.**
- 17) **R. Ž.**
- 18) **P. Ř.**
- 19) **R. K.**
- 20) **M. P.**
- 21) **D. L.**
- 22) **F. M.**
- 23) **A. R.**
- 24) **L. V.**
- 25) **J. D.**
- 26) **L. Š.**
- 27) **A. L.**
- 28) **M. N.**
- 29) **P. F.**
- 30) **R. M.**
- 31) **M. K.**
- 32) **J. B.**

33) V. N.

34) P. H.

35) J. K.

36) M. K.

37) P. Š.

38) F. P.

39) O. J.

40) R. K.

41) J. P.

42) L. M.

43) M. Ch.

44) D. Š.

45) J. R.

46) J. H.

volební strana Česká pirátská strana,
zastoupená zmocněncem: I. M.

47) volební strana ANO 2011, zastoupená zmocněncem: J. K.

48) volební strana STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ, zastoupená
zmocněncem: J. R.

49) volební strana 3PK - Pro prosperující Pardubický kraj,
zastoupená zmocněncem: Z. Š.

50) volební strana Koalice pro Pardubický kraj, zastoupená
zmocněncem: F. J.

51) volební strana ODS a TOP 09, zastoupená zmocněncem:
Ing. K. H.

o návrhu na vyslovení neplatnosti volby kandidátů ve volbách do Zastupitelstva
Pardubického kraje konaných ve dnech 2. 10. 2020 a 3. 10. 2020,

takto:

I. Návrh se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se včas podaným návrhem ze dne 5. 10. 2020 domáhal vyslovení neplatnosti volby kandidátů ve volbách do Zastupitelstva Pardubického kraje konaných ve dnech 2. 10. 2020 a 3. 10. 2020. Navrhovatel, člen Pirátské strany, v návrhu uvedl, že dne 5. 8. 2020 kontaktoval „*místní lídr KDU-ČSL pan J. J.*“ koordinátorku Pirátské strany paní M., ta mu „*ochotně vysvětlila*“, jak funguje automatizovaný přihlašovací systém Pirátské strany pro zájemce o místo v okrskové volební komisi (dále též „OVK“), „*načež*“ se Pirátské straně „*během týdne zaplnilo zbývajících šest míst v OVK*“. To se koordinátorce „*nezdálo*“ a „*optala*“ se navrhovatele „*na pana J.*“. Když „*zjistila, že pan J. je lídr místní organizace KDU-ČSL, zavolala mu a konfrontovala ho s tím a s podivným přírůstkem nových žádostí o místa v OVK*“. Pan J. se uvedené koordinátorce „*přiznal, že doopravdy všech šest osob*

zprostředkoval on a tvrdil, že to má domluvené s pirátským radním M. S., který o tom ovšem nevěděl“. Dle navrhovatele Pirátská strana „jeho žádostem, až na jednu výjimku (první přihlášku již zpracovala), nevyhověla a příznivce KDU-ČSL na místa (Pirátské strany) v OVK. nepustila.“ Dále navrhovatel tvrdil, že „pan J. koordinátorce sdělil též, že přes město již nikoho dalšího přihlásit nemůže a že volná místa u KDU-ČSL již také zaplnil“. Jelikož byl pan J. mezi „vyřazenými žadateli o místo v OVK“, byl navrhovatel „překvapený“, když ho v pátek při hlasování ve volebním okrsku č. 3 uviděl mezi členy OVK. Navrhovatel se proto zeptal pana J., „kolik členů KDU-ČSL je v této volební komisi“. V komisi sedělo „cca osm komisařů“ a pan J. „odvětil“, že v OVK je „minimálně 6“ členů KDU-ČSL. Protože dcera pana J., A. J., „kandidovala na čtrnáctém místě za politický subjekt Koalice pro Pardubický kraj, což je v podstatě KDU-ČSL s nezávislými kandidáty“, má navrhovatel „obavu“, že „volba kandidátů mohla být hrubě ovlivněna“. Dle navrhovatele totiž sčítáním mohlo být „ovlivněno jak pořadí kandidátů, tak přepočítání mandátů, a to všech kandidujících stran“. Navrhovatel je přesvědčen, že došlo k porušení § 17 odst. 2 a 3 zákona č. 130/2000 Sb., protože „sám pan J. potvrdil, že za jeho stranu nominoval různými cestami několik komisařů do OVK“, přičemž „OVK sestávající z většiny příznivců jednoho politického subjektu, je vysoce nedemokratické a nezajišťuje nezávislý průběh sčítání volebních lístků a preferenčních hlasů“. Podle názoru navrhovatele by měl soud učinit „veškeré možné kroky k tomu, aby vyloučil jakoukoliv pochybnost o nedemokratickém průběhu hlasování, např. prohlášením volby kandidátů ve volebním obvodu Moravská Třebová za neplatné a přepočítání hlasovacích lístků a preferenčních hlasů.“ Jako „svědky“ navrhl členy OVK č. 3 ve volebním obvodu Moravská Třebová a „koordinátorku Pirátů“ I. M. K návrhu přiložil rovněž „screenshot z e-mailové komunikace“ s touto koordinátorkou. Závěrem navrhovatel dodal, že J. J. „v třetím okrsku seděl, ale ne za Pirátskou stranu“. Připomněl i to, že „manželé C. jsou dokonce členové komisi rady města, kam je navrhovala KDU-ČSL a pan C. 2018 a paní C. 2014 a 2010, za KDU-ČSL kandidovali v komunálních volbách“.

2. Soud o návrhu uvažil následovně:
3. Platná právní úprava za účelem soudní nápravy porušení zákona o volbách stanoví tři právní prostředky, a to návrh na neplatnost voleb, návrh na neplatnost hlasování a návrh na neplatnost volby kandidáta (§ 53 odst. 1 zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o volbách“, § 90 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“). Návrhem na neplatnost volby kandidáta je třeba rozumět „volební stížnost založenou na tvrzení, které by v případě své pravdivosti vyžadovalo pouze zásah soudu spočívající v novém sečtení odevzdaných hlasů a (v souladu s odevzdanými hlasy) správném stanovení kandidátů, kteří získali na základě hlasů voličů mandát“ (srov. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2012, č. j. 50 A 22/2012-44, uveřejněno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 5/2013 pod č. 2818). Skutečnosti uváděné v návrhu přitom mohou zpochybňovat jak neplatnost volby jediného kandidáta, tak neplatnost volby více, popř. i všech kandidátů. Rozhodnutím soudu o neplatnosti volby kandidáta je konstatování, že konkrétní osoba na základě odevzdaných hlasů mandát nezískala a (vyplnou-li pro to v řízení před soudem dostatečná skutková zjištění) že naopak tento mandát získala jiná osoba.
4. Nejprve krajský soud považoval za nutné objasnit nejen smysl a účel zmíněných právních prostředků pro nápravu porušení zákona o volbách, ale i cíl soudního přezkumu voleb.

5. Účelem právní úpravy soudního přezkumu voleb rozhodně není, aby každé porušení volebního zákona nebo právního předpisu přímo souvisejícího či vázaného s volebním procesem (dále jen „volební zákon“) mělo automaticky za následek aplikaci zmíněných právních prostředků k nápravě všech případů porušení volebního zákona soudním rozhodnutím podle zmíněné právní úpravy. Při soudním přezkumu voleb je vždy třeba mít na paměti, že porušení volebního zákona při volbách může mít za následek aplikaci některého z výše zmíněných právních prostředků jen tehdy, kdy porušením volebního zákona (a to skutečným a prokázaným, nikoliv v podobě pouhých pochybností, jak soud uvede dále) nebyla respektována skutečná a svobodná vůle voličů projevená ve volbách na základě jejich aktivního volebního práva, a to ve vztahu ke zvoleným kandidátům. Volby do zastupitelstev krajů jsou výsledkem uplatnění aktivního volebního práva jednotlivými voliči (článek 21 Listiny základních práv a svobod). Proto musí být prioritním hlediskem při přezkoumávání návrhu na přezkum voleb dodržení práva svobodné volby těch voličů, kteří toto právo uplatnili platným způsobem v řádných volbách.
6. Cílem soudního přezkumu voleb do zastupitelstev krajů tedy není pouhé zjištění, zda byl porušen volební zákon, ale zda porušení volebního zákona nabylo takové intenzity, že mělo za následek buď přímé ovlivnění svobodné vůle voličů, anebo jeho důsledkem byl vznik rozporu mezi skutečně projevenou vůlí voličů ve volbách (tj. na základě provedeného hlasování) a skutečně zjištěnými a vyhlášenými výsledky voleb postupem upraveným dle příslušných ustanovení volebního zákona, a to vždy ve vztahu ke zvoleným kandidátům. V případě, že soud zjistí porušení volebního zákona zmíněné intenzity, pak k nápravě porušení volebního zákona dle platné právní úpravy je oprávněn soud aplikovat jen výše uvedené právní prostředky (tj. právní instituty), které zákon stanoví. Zároveň platí, že soud není vázán tím, že navrhovatel v návrhu uplatní některý z těchto právních prostředků, respektive uplatní všechny tři zároveň. Pro úspěšnost navrhovatele není rozhodné, zda a jakým způsobem určí v návrhu některý z uvedených právních prostředků. Podstatná jsou jeho skutková a právní tvrzení, tedy vlastní obsah návrhu. Pokud např. navrhovatel podá návrh na neplatnost hlasování, může soud dospět k závěru, že se ve skutečnosti jedná o návrh na neplatnost voleb apod. Je totiž nutné mít na paměti, že každý navrhovatel nemusí být veden snahou o dosažení již výše zmíněného cíle, ale může být motivován svým osobním zájmem, určitými negativními zkušenostmi z průběhu voleb, vlastními dojmy či pocity, které mohou vyvolat jen pouhá podezření atd. Soud naopak při soudním přezkumu voleb nesmí pominout shora popsany cíl soudního přezkumu. Právě proto mu přísluší právo korigovat způsob aplikace některého z výše zmíněných právních prostředků.
7. Zároveň je nutné konstatovat, že aby vůbec soud mohl hledat onen zmíněný cíl soudního přezkumu, musí k tomu mít připravenou odpovídající „startovní“ pozici. A tu je schopen vymezit pouze navrhovatel podáním zcela srozumitelného, jasného, nepochybného a kvalifikovaného návrhu, a to z hlediska jeho obsahu (tj. nikoliv způsobem volby některého z uvedených právních prostředků). Soud totiž není nějakým dalším volebním orgánem ve volebních věcech, či snad nějakým dalším státním orgánem pověřeným k všeobecnému dozoru nad volbami, jenž by byl povinen ex officio, nad rámec skutkových a právních tvrzení v návrhu, vyhledávat jednotlivá porušení volebního zákona a zjednávat nápravu. V každém případě se jedná o soudní přezkum voleb, kdy i v tomto soudním řízení platí zásada dispoziční, podle které je procesní iniciativa dána do rukou účastníků, nikoliv soudu. Je proto vždy v zájmu navrhovatele, aby již v návrhu, podaném v zákonné lhůtě,

vedl dostatek skutkových a právních tvrzení, tj. aby uvedl veškeré skutkové a právní důvody, na základě kterých si navrhovatel nejen sám laicky myslí, že došlo k porušení volebního zákona, ale jím uvedené skutkové a právní důvody musí být již samy o sobě schopny vyvolat úvahu soudu o závažném porušení volebního zákona zmíněné intenzity, přičemž pro úspěšnost návrhu nestačí uvést jen pouhá podezření či pochybnosti týkající se porušení volebního zákona. Na tomto místě je vhodné připomenout, že ve volebních věcech platí zásada koncentrace řízení, přičemž lhůta k podání návrhu se vztahuje nejen na návrh samotný, ale i na uvedení všech skutkových nebo právních důvodů týkajících se porušení volebního zákona (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, sp. zn. Vol 13/2004). Jinými slovy, soud není povinen v případě pochybností či nejasností v návrhu za navrhovatele domýšlet jeho argumentaci či vyzývat navrhovatele k doplnění návrhu, event. k odstranění jeho vad. Je tomu přesně naopak, když na základě zmíněné zásady koncentrace řízení nemůže již soud přihlížet k tvrzením obsaženým v jiných podáních než v návrhu (např. v jeho doplnění - srov. zmíněné usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004). K tomu lze ještě doplnit následující závěry Ústavního soudu, které lze obdobně aplikovat i v dané věci: „*Ústavní soud na tomto místě připomíná, že i na výkon soudnictví ve věcech volebních se v plné míře uplatní ústavní požadavky na nestrannost soudů (čl. 36 odst. 1 Listiny). Nestrannost Nejvyššího správního soudu ve volebním soudnictví se projevuje mj. tím, že návrhy na neplatnost volby prezidenta republiky posuzuje v podobě, v jaké byly podány, a nemůže je sám dotvářet či domýšlet. Formulace návrhu je věcí navrhovatelů a soud je v tomto ohledu nemůže jakkoli nahrazovat, jinak by vybočil ze své role nestranného rozhodce sporu. Opačným postupem by nepřipustně zvýhodňoval navrhovatele a ztěžoval procesní obranu jiných účastníků řízení. K souvisejícím námitkám stěžovatele Ústavní soud odkazuje na svoji předchozí judikaturu, podle které soud není povinen vždy ve všech případech vyzývat podatele k odstranění vady podání podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního (srov. usnesení ÚS ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 3215/16).*“

8. Anebo lze připomenout závěr z dalšího rozhodnutí Ústavního soudu: „*Rovněž v posuzovaném případě by takto široce pojímaná povinnost soudu zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení vyplývající z § 93 odst. 3 soudního řádu správního, podle kterého zmeškání lhůty k podání návrhu nelze prominout (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, sp. zn. Vol 13/2004), a principu rychlosti rozhodování návrhů ve věcech voleb za účelem minimalizace období právní nejistoty ve vztahu k soudem zkoumané části volebního procesu, kdy podle § 90 odst. 5 soudního řádu správního soud musí o návrhu rozhodnout do 15 dnů poté, kdy návrh došel soudu*“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III.ÚS 989/08).
9. Jak již soud výše uvedl, není sám při soudním přezkumu vázán obsahem návrhu na aplikaci zmíněných právních prostředků. Při úvaze, který z těchto právních prostředků zvolí, však musí mít soud vždy na paměti výše zmíněný cíl soudního přezkumu a musí jej zvolit tak, aby byla zachována zásada minimalizace zásahů veřejné moci do procesu svobodného vytváření vůle voličů a do jejich skutečně projevené vůle ve volbách.
10. Smyslem a účelem uvedených právních prostředků při soudním přezkumu voleb je, aby porušení volebního zákona dosahující zmíněné intenzity bylo napraveno právě cestou soudní aplikace některého z těchto prostředků. Avšak za účelem respektování zmíněné zásady a dále za účelem dodržení zmíněného cíle soudního přezkumu není možné, aby při jakémkoliv porušení volebního zákona soud vydal rozhodnutí, kterým by bylo nutné

„nutit“ voliče k opětovnému projevu své vůle při volbě kandidáta, ale je nutné v maximální možné míře tuto jejich již jednou projevenou vůli respektovat. Soud musí totiž respektovat i v tomto soudním řízení zásadu právní jistoty, jako základní princip a znak právního státu. Nezbytnou součástí této zásady je nejen předvídatelnost práva, ale i legitimní předvídatelnost postupu orgánu jak moci výkonné, tak i soudní (podrobněji např. nálezy Ústavního soudu ve věci sp.zn. II. ÚS 329/04). Přece musí být každému zcela zřejmé, že když voliči ve volbách zcela jasným a platným způsobem vyjádřili svoji vůli a uplatnili tak své aktivní volební právo řádným způsobem, také mohou zcela legitimně očekávat, že výkon jejich volebního práva, jako výraz skutečného projevu jejich vůle, bude zákonným způsobem promítnut i ve výsledcích voleb. K naplnění uvedeného legitimního očekávání ze strany voličů proto nemůže dojít například jen z důvodu chybného postupu okrskové volební komise při opravě počtu obdržených platných hlasů obsaženého v zápisu o průběhu a výsledku hlasování, jak zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 20. 11. 2006, č.j. 52 Ca 71/2006-68, přičemž závěry z něj byly vtěleny do judikátu a právní věty publikované pod č. 1055/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

11. Aplikace zmíněných institutů pro soudní přezkum voleb by měla být zcela výjimečná, jen ve zcela mimořádných a prokázaných případech závažného porušení volebního zákona, jež dosahují výše zmíněné intenzity a jež nelze napravit jinými právními prostředky než prostředky respektujícími uvedenou zásadu a cíl soudního přezkumu voleb. Nejvyšší správní soud pro takové závažné porušení přiřadil pojem „zatemnění“ volebních výsledků, když pro posuzování důvodnosti volebních stížností zformuloval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře „algoritmus posuzování volebních stížností“, kdy při posuzování důvodnosti volebních stížností je postupováno ve třech krocích. Tento algoritmus se přímo nevztahuje na volby do zastupitelstev krajů, protože Nejvyšší správní soud řeší jiné případy volebních stížností, avšak vzhledem ke své obecnosti jej lze aplikovat i při soudním přezkumu voleb do zastupitelstev krajů. Tyto tři podmínky vyhovění volební stížnosti jsou následující:

- a) Protizákonnost – tj. porušení některých ustanovení volebního zákona anebo porušení jiných právních předpisů než výhradně volebního zákona, a to v těch případech, kdy se z obsahového hlediska jedná o právní předpisy vážící se na volební proces, a které z hlediska závažnosti dosahují ústavní intenzity, případně se jedná o případy přímé aplikace ústavních norem bez jejich konkretizace v předpisech jednoduchého práva. Uvedení všech případů protizákonnosti je otázkou interpretace a aplikace práva, tj. není možné taxativně všechny případy uvést.

- b) Existence přímého vztahu mezi touto protizákonností a výsledkem voleb. Tato podmínka vylučuje všechny myslitelné případy, kdy sice skutečně dojde k porušení relevantních předpisů, nicméně toto porušení nemá žádnou souvislost se zjištěnými volebními výsledky.

- c) Zásadní intenzita této protizákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat volební výsledek. Tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možnost se důvodně domnívat, že pokud by k protizákonnému jednání nedošlo, dopadly by zřejmě volby odlišně. Jinými slovy, tato intenzita způsobuje „zatemnění“ volebních výsledků, tedy jejich zásadní zpochybnění (srov. usnesení NSS ze dne 4. 7. 2006, č.j. Vol 66/2006-105).

12. Výše uvedený algoritmus byl vytvořen judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se vztahovala k právní úpravě platné do 31. 12. 2016, podle níž návrh na neplatnost voleb mohl podat navrhovatel, pokud měl za to, že byla porušena ustanovení zákona o volbách způsobem, který mohl ovlivnit výsledky voleb.
13. Podle nové právní úpravy účinné od 1. 1. 2017 (zákon č. 322/2016 Sb., kterým se mění volební zákony a další související zákony) může návrh na neplatnost voleb podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení zákona o volbách způsobem, který hrubě ovlivnil výsledky voleb (§ 60 odst. 3 zákona o volbách). Návrh na neplatnost hlasování může podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení zákona o volbách způsobem, který hrubě ovlivnil výsledky hlasování (§ 53 odst. 4 zákona o volbách). Důsledky zmíněného rozdílu v právní úpravě se zabýval již i Nejvyšší správní soud, a to ve vztahu k jím projednávanému návrhu na vyslovení neplatnosti volby prezidenta republiky, přičemž jeho závěry lze aplikovat vzhledem k obdobné právní úpravě i v této věci. V usnesení ze dne 15. 2. 2018, č.j. Vol 16/2018-33 (body 21 a 22), dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům:

„Za předchozí právní úpravy Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 2. července 2004 č. j. Vol 6/2004-12, č. 354/2004 Sb. NSS, dovodil, že základními předpoklady pro vyhovění volební stížnosti je (1) protizákonnost, tj. porušení některých ustanovení zákona upravujícího volební proces, (2) vztah mezi touto protizákonností a zvolením kandidáta, jehož zvolení je napadeno, a (3) zásadní intenzita této protizákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat volbu předmětného kandidáta. Jinak řečeno, tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možno se důvodně domnívat, že pokud by k protizákonnému jednání nedošlo, nebyl by tento kandidát zřejmě vůbec zvolen. Zjednodušeně řečeno tedy tato intenzita způsobuje ‚zatemnění‘ volebních výsledků, tzn. jejich zásadní zpochybnění. Volební výsledky jsou zatemněny tehdy, je-li možno se důvodně domnívat, že by volby dopadly odlišně, pokud by nedošlo ke zjištěné nezákonnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. listopadu 2016 č. j. Vol 4/2016-191, publ. pod č. 3522/2017 Sb. NSS; viz též Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P. Soudní řád správní – online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, § 90).

Ačkoli s tím volební zákony do konce roku 2016 nepočítaly, případný zásah volebního soudu mohlo dle soudní judikatury vyvolat pouze porušení zákona způsobilé ovlivnit výsledky voleb v určité intenzitě. V tomto směru tedy bude možné nadále vycházet z dosavadní judikatury, neboť pojem hrubé ovlivnění výsledků voleb lze co do intenzity považovat za zákonodárcem zvolený ekvivalent jejich zatemnění. Na druhou stranu však nelze ignorovat, že zákonodárce opustil předpoklad pouhé potenciality vlivu porušení zákona na výsledek volby a zákonem č. 322/2016 Sb. zavedl požadavek, aby porušení zákona výsledek volby skutečně ovlivnilo. Jinými slovy, nyní již bude pro vyhovění volební stížnosti nutné, aby bylo v řízení podle § 90 s. ř. s. prokázáno, že došlo k porušení některého zákonného ustanovení upravujícího průběh volebního procesu a že tato protizákonnost ovlivnila (nikoli pouze mohla ovlivnit) výsledek voleb, a to hrubým způsobem.

14. Z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu vyplývá, že výše zmíněný vytvořený algoritmus v posuzování volebních stížností, zahrnující zejména podmínku vyhovění volební stížnosti spočívající v takové intenzitě porušení volebního zákona, která způsobuje zatemnění volebních výsledků, lze aplikovat i podle nové právní úpravy s tím, že pojem „hrubé ovlivnění“ výsledků voleb lze „co do intenzity považovat za zákonodárcem zvolení

ekvivalent jejich zatemnění“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č.j. Vol 16/2018-33, bod 22). Navíc, tedy na rozdíl od předchozí právní úpravy, již nepostačuje pouhá potencialita vlivu porušení volebního zákona na výsledek voleb (či hlasování), když podle nové právní úpravy jako podmínka pro vyhovění návrhu na neplatnost voleb (nebo hlasování) není již stanovena pouhá potencialita vlivu porušení volebního zákona, respektive tvrzení navrhovatele o existenci této potenciality, ale navrhovatel musí tvrdit (a prokazovat), že porušení volebního zákona výsledek voleb (či hlasování v případě návrhu na neplatnost hlasování) skutečně ovlivnilo.

15. Ústavní soud v minulosti opakovaně konstatoval, že naše volební soudnictví nezná absolutní vady volebního řízení (tzv. absolutní zmatky volebního řízení), tj. takové porušení ustanovení volebního předpisu, které by mělo za následek automatické zrušení voleb, volby kandidáta nebo hlasování. Všechny možné vady a pochybení je proto třeba považovat za relativní a jejich význam je nutno poměřovat jejich dopadem na výsledek voleb do zastupitelského orgánu jako takového, nebo na výsledek volby konkrétního kandidáta, popřípadě na výsledek hlasování, a to podle principu proporcionality. Řízení je tedy založeno na ústavním principu ochrany rozhodnutí, které vzešlo z vůle většiny vyjádřené svobodným rozhodováním a respektujícím práva menšiny (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 5/02, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení, svazek č. 28, str. 25 a násl., a vyhlášený pod č. 476/2002 Sb.), přičemž rozhodnutí voličů jako suveréna může soudní moc změnit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu způsobily, nebo mohly prokazatelně způsobit, že by voliči rozhodli jinak. Vyslovení neplatnosti voleb či volby kandidáta totiž nelze považovat za trest za porušení volebních předpisů, jedná se o prostředek k zajištění legitimacy zvoleného orgánu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení, svazek č. 36, str. 185 a násl., a vyhlášený pod č. 140/2005 Sb.).
16. Při respektování výše uvedených východisek pro posouzení daného návrhu soud v projednávané věci dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
17. Jak již soud výše uvedl, při soudním přezkumu voleb je nutné mít na paměti, že porušení volebního zákona při volbách do zastupitelstev krajů může mít za následek aplikaci některého z výše zmíněných právních prostředků jen tehdy, když porušením volebního zákona nebyla respektována skutečná a svobodná vůle voličů projevená ve volbách na základě jejich aktivního volebního práva, a to v dané věci ve vztahu ke zvoleným kandidátům do uvedeného zastupitelstva. Základním předpokladem pro tento soudní přezkum je existence porušení volebního zákona ve zmíněné intenzitě, která způsobuje „hrubé ovlivnění“ volebních výsledků, tedy jejich zásadní zpochybnění, přičemž se musí jednat o skutečné a prokazatelné porušení volebního zákona, nikoliv o nějaké negativní zkušenosti navrhovatele z průběhu voleb či o jeho vlastní dojmy nebo pocity, které mohou vyvolat pouhá nevěrohodná a neprokazatelná podezření. Soud totiž není žádným „kontrolním“ orgánem, který by na základě takových dojmů, pocitů či podezření byl povinen provádět automaticky požadovanou kontrolu volebních výsledků. Proto v souladu s výše uvedeným cílem soudního přezkumu a účelem jeho právní úpravy musí navrhovatel v návrhu uvést takové skutečnosti a důkazy, z nichž by vyplývala závažná indicie o porušení volebního zákona v požadované intenzitě. Musí se jednat o takové skutečnosti, se kterými spojuje zákon o volbách určitý následek, jenž by se měl projevit nejen ve zpochybnění volebního výsledku, ale v souladu s výše zmíněnou změnou

volebního zákona se musí jednat o existující prokazatelné hrubé ovlivnění výsledků voleb (tedy i hlasování) v důsledku porušení volebního zákona.

18. Je nutné proto rozlišovat mezi tím, zda návrhovač uvede ve svém návrhu na přezkum voleb skutečnost, kterou nelze považovat za výše zmíněnou indicii, ale pouze za dojem či pocit, spekulativní úvahu či pouhé nevěrohodné a neprokazatelné podezření, s mizivou pravděpodobností existence dostatečné míry věrohodnosti takového tvrzení, anebo uvede skutečnost, kterou za zmíněnou indicii již považovat lze. Je úkolem soudu, aby takové návrhy rozlišoval při respektování účelu a dosažení výše zmíněného cíle soudního přezkumu voleb. Ostatně ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud, když konstatoval: *„Aby však soud sám přistoupil k přepočtu hlasů či přezkoumávání správnosti jejich posouzení pouze na základě důkazně nepodložené volební stížnosti, musela by jej k tomu v konkrétním případě přimět zvláště významná indicie, která by byla způsobila vyvolat pochybnosti o správnosti vyhlášeného výsledku voleb“* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. Vol 18/2014-41, a zejména usnesení č.j. Vol 82/2006-51). Navíc tento závěr Nejvyššího správního soudu se vztahuje k nyní již neplatné právní úpravě, kdy k účinnému zpochybnění volebních výsledků postačovala pouze potencialita vlivu porušení zákona na výsledek voleb, přičemž podle nové právní úpravy, vztahující se i na daný případ, jsou návrhovač povinni tvrdit a prokazovat, že porušení volebního zákona skutečně výsledky voleb ovlivnilo. Funkce soudu v rámci soudního přezkumu voleb nemůže totiž být vykládána tak široce, *„aby v konečném důsledku jeho práce nahrazovala na základě pouhé spekulativně formulované námitky činnost volebních orgánů, v mezním případě ve smyslu přepočítávání všech hlasovacích lístků“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. Vol 18/2014-41).
19. V neposlední řadě je třeba vycházet z tzv. *„presumpce správnosti závěrů jednotlivých okrskových volebních komisí, nebyl-li v konkrétním případě prokázán opak“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. Vol 18/2014-46). Prokazovat tento opak je povinen návrhovač, neboť jen on nese důkazní břemeno. Ostatně i Ústavní soud v této souvislosti uvedl, že *„pro procesní úpravu volebního soudnictví a postup v takovém řízení...plyne nevyvratitelná domněnka, že volební výsledek odpovídá vůli voličů. Předložit důkazy k jejímu vyvrácení je povinností toho, kdo volební pochybení namítá“* (srov. nálezn. sp.zn. ÚS 73/04).
20. V soudním přezkumu voleb je třeba proto posuzovat, zda z tvrzení návrhovače neplyne nějaká zvláště významná indicie, ze které by vyplývala nejen pochybnost o správnosti vyhlášeného výsledku volby kandidáta, ale že byla porušena ustanovení zákona o volbách způsobem, který hrubě ovlivnil výsledek volby tohoto kandidáta (§ 52 odst. 4 zákona o volbách, obdobně v řízení o návrhu na neplatnost hlasování či o návrhu na neplatnost voleb je třeba zkoumat, zda z návrhu neplyne nějaká taková zvláště významná indicie).
21. Návrhovač v návrhu uvádí pouze své spekulativní úvahy a domněnky, které se týkají možnosti ovlivnění sčítání volebních lístků a preferenčních hlasů ve volebním obvodu Moravská Třebová, a to ve volebním okrsku č. 3 tohoto volebního obvodu. Konkrétně uvedl, že byl volit ve volebním okrsku č. 3 a „uvídl“ mezi členy OVK i „pana J.“, který měl být podle tvrzení návrhovače mezi „vyřazenými žadateli o místo v OVK.“, z čehož pramenilo jeho „překvapení“. Dále popsal způsob výběru kandidátů do OVK v politické straně Pirátská strana a komunikaci tohoto výběru se týkající.

22. Předně je třeba konstatovat, že navrhovatel podal návrh za sebe jako voliče, nikoliv za volební stranu Pirátská strana. Navrhovatel tak není oprávněn tuto stranu v tomto řízení zastupovat a soud není povinen se věcně zabývat jeho tvrzeními o způsobu výběru kandidátů na členy OVK. Ostatně způsob navrhování a výběru těchto kandidátů je interní záležitostí volební strany a nemůže mít vliv na výsledek soudního přezkum voleb. Z těchto důvodů nebylo v tomto směru třeba provádět dokazování „*e-mailovou komunikací s koordinátorkou*“ apod.
23. Podle § 15 odst. 1 písm. c) zákona o volbách starosta stanovuje, s přihlédnutím k počtu voličů ve volebním okrsku, ve lhůtě 60 dnů přede dnem voleb do zastupitelstva kraje, minimální počet členů okrskové volební komise, a to tak, aby počet členů byl nejméně 6, s výjimkou volebních okrsků do 300 voličů, kde může být okrsková volební komise čtyřčlenná.
24. Podle § 17 odst. 1, 2, 3 a 4 a § 17 zákona o volbách:
- 1) Členem okrskové volební komise může být státní občan České republiky, a) který v den složení slibu dosáhl věku nejméně 18 let, b) u něhož nenastala překážka výkonu volebního práva, a c) který není kandidátem pro volby do zastupitelstva kraje, pro který je okrsková volební komise vytvořena.
 - 2) Každá politická strana, politické hnutí a koalice, jejíž kandidátní listina byla zaregistrována pro volby do zastupitelstva kraje, může delegovat nejpozději 30 dnů přede dnem voleb jednoho člena a jednoho náhradníka do okrskové volební komise v každém volebním okrsku, ve kterém se do příslušného zastupitelstva kraje volí. Není-li takto dosaženo nejnižšího stanoveného počtu členů okrskové volební komise podle 15 odst. 1 písm. c), deleguje před jejím prvním zasedáním členy na neobsazená místa starosta. Poklesne-li počet členů okrskové volební komise v průběhu voleb pod stanovený počet a není-li dostatečný počet náhradníků delegován podle věty první, deleguje členy komise na neobsazená místa starosta.
 - 3) Delegování členů a náhradníků podle odstavce 2 se provede tak, že se jejich seznam osobně doručí nebo zašle starostovi, a to v listinné podobě nebo v elektronické podobě; o osobním doručení se sepíše úřední záznam nebo se potvrdí převzetí. Seznam musí obsahovat jméno a příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu člena, popřípadě náhradníka, a jméno a příjmení zmocněnce politické strany, politického hnutí nebo koalice, popřípadě jméno a příjmení osoby, která je k tomuto úkonu zmocněncem pověřena a která kopii tohoto písemného pověření k seznamu přiloží. Dále může seznam obsahovat telefonní číslo, adresu pro doručování nebo adresu elektronické pošty člena, popřípadě náhradníka a údaj, do které okrskové volební komise mají být delegováni členové a náhradníci zařazení; pokud tento údaj chybí, zařadí je do okrskových volebních komisí starosta. Seznam podepíše zmocněnec politické strany, politického hnutí nebo koalice nebo osoba, která je k provedení delegování členů a náhradníků podle odstavce 2 zmocněncem pověřena.
 - 4) Členství v okrskové volební komisi vzniká složením slibu tohoto znění: „Slibuji na svou čest, že budu svědomitě a nestranně vykonávat svoji funkci a budu se při tom řídit Ústavou, zákony a jinými právními předpisy České republiky.“ Slib skládá delegovaný zástupce tak, že se podepíše pod písemné znění slibu; tím se zároveň ujímá své funkce.

22. Jak vyplývá z vyjádření Městského úřadu Moravská Třebová ze dne 20. 10. 2020, proběhlo ustanovení OVK č. 3 ve volebním obvodu Moravská Třebová v souladu s platnou právní úpravou, přičemž Pirátská strana jako volební strana do této OVK nedelegovala svého člena, ostatně jistě by se sama domáhala soudního přezkumu voleb, kdyby jím delegovanému členu byla znemožněna účast v této volební komisi, anebo by tato volební strana měla nějaké námitky proti složení této OVK. Žádný takový návrh na soudní přezkum voleb od tohoto politického subjektu však soudu v zákonné lhůtě doručen nebyl. Navíc, jak vyplývá z § 17 odst. 2 volebního zákona, má sice každá volební strana právo delegovat do OVK ve volebním okrsku jen jednoho člena a náhradníka, ale starosta má právo delegovat člena OVK na neobsazená místa a toto jeho právo není závislé na tom, zda již za nějakou volební stranu byl do OVK delegován její člen a starosta deleguje na toto místo dalšího člena této strany. Starosta je pouze vázán § 17 odst. 1 zákona o volbách (musí se jednat o zletilého občana ČR, u něhož nenastala překážka výkonu volebního práva, přičemž se nesmí jednat o kandidáta pro volby do zastupitelstva kraje, pro který byla OVK vytvořena). V dané věci však starosta města ani nemusel další členy této OVK dojménovat, protože postupem souladným s platnou právní úpravou byl naplněn minimální počet 6 členů této volební komise (k tomu je třeba poznamenat, že zákon stanoví jen minimální počet členů OVK).
23. Navrhovatel v tomto řízení vystupuje jako občan - volič, nikoliv jako Pirátská strana (§ 90 odst. 1 zákona o volbách), která návrh na soudní přezkum voleb zahrnující tvrzení o porušení § 17 odst. 2 a 3 volebního zákona nepodala, proto je třeba vnímat tvrzení navrhovatele o porušení volebního zákona jako tvrzení občana-voliče, nikoliv jako tvrzení Pirátské strany. Proto pokud při vstupu do volební místnosti ve zmíněném volebním okrsku moment „*překvapení*“ navrhovatele jako občana-voliče spočíval ve spatření osoby, která podle jeho názoru občana-voliče v OVK být neměla, a zároveň nebyl spokojen s odpovědí „*pana J.*“ na jeho otázku o počtu členů OVK, měl své „*překvapení*“ a nespokojenost dát najevo hned ve volební místnosti a mohl případnou námitku a své podezření o případném porušení volebního zákona sdělit předsedovi OVK. Pokud tedy z tohoto vlastního pocitu „*překvapení*“ a nespokojenosti při vstupu do volební místnosti vyvodil navrhovatel závěr o porušení volebního zákona, bylo jeho právem (podle dále citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu to bylo dokonce i jeho povinností) „*ihned zasáhnout*“, tedy informovat o tomto porušení okrskovou volební komisi, resp. předsedu této komise. V nyní projednávaném návrhu se však ani netvrdí, že by volební komise byla někým upozorněna na porušení volebního zákona či že by její předseda činil nějaká opatření. Pokud se tak nestalo, nelze teprve ve volební stížnosti podané po vyhlášení volebních výsledků relevantně tvrdit porušení volebního zákona v uvedeném směru (princip subsidiarity). Protože návrh na vyslovení neplatnosti volby kandidáta či další návrhy v soudním přezkumu voleb „*v tomto světle viděno, totiž slouží spíše jako nástroje podpůrné, už vzhledem k následnosti jejich uplatnění a nemožnosti odstranit samotný závadný stav, ale toliko odstranit jeho následky, tedy např. prohlásit za neplatnou volbu provedenou nesvobodnou vůlí voličů, pokud by byla shledána*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. Vol 7/2008-13).
24. Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše citovaného názoru, který se týká principu subsidiarity soudního přezkumu voleb, k závěru (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č.j. Vol 7/2008-13), že „*je proto při posuzování této námitky důsledně vycházet z toho, že pokud kdokoliv zjistí porušení volebního zákona, je jeho povinností ihned*

zasáhnout, tedy informovat o tomto porušení okrskovou volební komisí, resp. předsedu této komise. V nyní projednávaném návrhu se však ani netvrdí, že by volební komise byla někým upozorněna na porušení volebního zákona či že by její předseda činil nějaká opatření ve smyslu citovaného ustanovení § 20. Pokud se tak nestalo, nelze teprve ve volební stížnosti podané po vyhlášení volebních výsledků relevantně tvrdit porušení volebního zákona v uvedeném směru (princip subsidiarity)“. Tento posledně citovaný závěr z usnesení Nejvyššího správního soudu se týká sice voleb do Senátu, avšak § 20 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky, je obdobně obsaženo i v zákonu o volbách do zastupitelstev krajů v § 33, podle něhož za pořádek ve volební místnosti a jejím bezprostředním okolí odpovídá předseda okrskové volební komise. Jeho pokyny k zachování pořádku a důstojného průběhu hlasování jsou závazné pro všechny přítomné.

25. Pokud tedy návrhovatelem projevené „překvapení“ z přítomnosti osob, které podle jeho názoru neměly být členy OVK ve volebním okrsku č. 3 ve zmíněném volebním obvodu, a dále jeho nespokojenost s odpovědí na zmíněnou jeho otázku vedly návrhovatele k závěru o porušení volebního zákona, bylo nejen jeho právem, ale dokonce i povinností svou námitku uplatnit hned ve volební místnosti, protože v takovém případě, tedy pokud skutečně by ve volební místnosti byly přítomny osoby, které tam neměly „co dělat“ a neměly být členy volební komise, jednalo by se v podstatě o nepořádek ve volební místnosti ve smyslu § 33 zákona o volbách.
26. Proto v tomto případě hodnotí soud jako účelové jednání návrhovatele, který si svou námitku „uschoval“ na dobu po vyhlášení výsledků voleb a uplatnil ji až u soudu. Takový postup považuje krajský soud za rozporný se zmíněným principem subsidiarity a požadavek návrhovatele na kontrolu volebních výsledků v celém volebním obvodu Moravská Třebová je třeba hodnotit jako spekulativní a účelový. A to tím spíše, když jeho návrh je založen nikoliv na existenci zvláště významné indicie, která by byla způsobilá vyvolat pochybnosti o správnosti vyhlášeného výsledku voleb (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. Vol 18/2014-41, a usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Vol 82/2006-51), ale pouze na jeho dojmu a pocitu ze vstupu do volební místnosti ve zmíněném volebním okrsku a na jeho představě o tom, že by mohla být volba kandidátů „hrubě ovlivněna“ při sčítání hlasů a při přepočtu na mandáty jen v souvislosti s výše uvedeným jeho tvrzením.
27. Právně relevantní skutečností, která by svědčila o existenci porušení volebního zákona, ve vztahu ke složení okrskové volební komise, by podle konstantní soudní judikatury bylo např. to, že bylo porušeno právo politické strany, politického hnutí a koalice, jejíž kandidátní listina byla zaregistrována pro volby do zastupitelstva kraje, delegovat nejpozději 30 dnů přede dnem voleb jednoho člena a jednoho náhradníka do okrskové volební komise v každém volebním okrsku, ve kterém se do příslušného zastupitelstva kraje volí (§ 17 odst. 2 zákona o volbách). Právo delegovat člena a náhradníka do všech okrskových komisí ve volebním obvodu, v němž daný politický subjekt kandiduje, je totiž „podstatným institutem sloužícím k zabezpečení poctivosti voleb, zabránění manipulací s odevzdanými hlasovacími lístky a realizací principu volné, rovné a svobodné soutěže politických sil v demokratickém politickém systému (čl. 5 Ústavy a zejm. čl. 22 Listiny), resp. jeho konkretizaci na zákonné úrovni při organizaci, průběhu a zjišťování výsledků voleb všeho druhu“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. Vol 23/2014-110). Člen okrskové volební komise „delegovaný kandidujícím politickým subjektem je

potencionálním zdrojem zvláště významné indicie“, která by byla způsobila vyvolat pochybnosti o správnosti vyhlášeného výsledku voleb a na jejímž základě volební soud zpravidla přistoupí k otevření volební dokumentace a přepočítání hlasů. Na druhé straně, pokud kandidující politický subjekt nevyužije svého oprávnění a nedeleguje člena okrskové volební komise, jde to k jeho tíži „*co do možnosti přesvědčivě tvrdit konkrétní pochybení v práci volební komise a konkrétní porušení volebního zákona*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. Vol 23/2014-110, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. Vol 18/2014-46).

28. Navrhovatel tvrdí v návrhu, že je členem Pirátské strany, ale tato strana nejen že do zmíněné OVK nedelegovala svého člena (čímž se zbavila předem možnosti „*přesvědčivě tvrdit konkrétní pochybení v práci volební komise*“, k tomu srov. již zmiňovaný usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. Vol 23/2014-110, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. Vol 18/2014-46), ale navíc i sama nepodala návrh na soudní přezkum voleb, v němž by tvrdila a prokazovala, že právo delegovat svého člena do OVK jí bylo upřeno. Proto nemohlo dojít k porušení volebního zákona z důvodu, že by za tuto politickou stranu nebyl členem volební komise v tomto volebním okrsku jí delegovaný člen, což by mohlo založit výše zmíněnou indicii o porušení volebního zákona. V takovém případě tedy byla zajištěna realizace institutu sloužícího k zabezpečení poctivosti voleb, zabránění manipulaci s odevzdanými hlasovacími lístky a realizace volné, rovné a svobodné soutěže politických sil v demokratickém politickém systému, když bylo zachováno právo delegovat tohoto politického subjektu, tedy Pirátské strany, svého člena do zmíněné okrskové volební komise (srov. opět již citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. Vol 23/2014-110, bod 24). A k realizaci tohoto institutu zabezpečení poctivosti voleb, zabránění manipulaci s odevzdanými hlasovacími lístky a realizaci principu volné, rovné a svobodné soutěže by mohl případně touto stranou delegovaný člen, v případě jakýchkoli pochybností o správnosti postupu jiných členů komise, uplatnit své námitky a výhrady např. formou odepření podpisu zápisu o průběhu a výsledku hlasování s uvedením důvodů tohoto odepření (§ 40 odst. 1 zákona o volbách), přičemž právě na tomto základě „*by poté soud mohl přezkoumat postup volební komise z hlediska příp. porušení zákona*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Vol 82/2006-51, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. Vol 18/2014-46, bod 40). Pokud by tomu tak nebylo, byla by účast delegovaného člena v OVK pouze formální a princip subsidiarity soudního přezkumu voleb by nemohl být zachován, když by se delegovaný člen za volební stranu v OVK k případným nedostatkům v činnosti OVK „*vymlčel*“, tedy neuplatnil by žádné výhrady a podepsal by zápis o průběhu a výsledku hlasování bez výhrady (§ 40 odst. 1 zákona o volbách), anebo, jak tomu bylo v dané věci, že by volební strana sama nevyužila své právo delegovat svého člena do OVK za účelem plnění jeho základní funkce, tj. zabezpečení poctivosti voleb, zabránění manipulaci s odevzdanými hlasovacími lístky a realizaci principu volné, rovné a svobodné soutěže, přičemž následně by se jiný člen této politické strany jen jako občan-volič domáhal kontroly výsledků voleb a vyslovil své výhrady a námitky až v návrhu na soudní přezkum voleb, jak to v dané věci učinil navrhovatel. K takovému soudním přezkumu, zahrnujícímu kontrolu postupu volební komise z hlediska příp. porušení zákona, proto nestačí v daném případě pouze existence jakýchkoli ničím nepodložených „obav“ z hrubého ovlivnění volby kandidátů, jak tomu bylo v případě daného návrhu. Navrhovatel nebyl členem volební komise, nebyl přítomen a ani

nemohl být přítomen v době sčítání hlasů ve volební místnosti, zájem jeho politické strany a kontrolu správnosti postupu při sčítání hlasů za zmíněnou politickou mohl uplatnit člen OVK, pokud by jej tato strana delegovala. Zároveň soud z výše uvedených skutečností nezjistil existenci významné indicie, která by byla způsobila vyvolat pochybnosti o správnosti vyhlášeného výsledku voleb, která by mohla mít za následek vyslovení neplatnosti hlasování či neplatnosti voleb (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. Vol 18/2014-41, a usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Vol 82/2006-51).

29. Z volební dokumentace nevyplývá, že by byly vzneseny nějaké námitky, či že by někdo z členů OVK odmítl podepsat zápis o průběhu a výsledku hlasování. Za těchto okolností nebylo nutné provádět dokazování výsledkem členů OVK či snad dokonce výsledkem „koordinátorky“ Ivany Mrkvičkové, která členkou OVK nebyla.
30. Lze tedy uzavřít, že návrh nebyl důvodný, a proto ho soud bez jednání (§ 90 odst. 3 věta druhá s. ř. s.) zamítl (výrok I).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl (výrok II) soud v souladu s § 93 odst. 4 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků řízení ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Toto usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení na úřední desce soudu (§ 93 odst. 5 s. ř. s.)
a kasační stížnost proti němu není přípustná (§ 104 odst. 1 s. ř. s.).

Pardubice 23. října 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu